

Amikor a Biblia lapjai megelevenednek

Suhai György
2019.09.17.

„Mert nem tehetjük, hogy ne beszéljünk azokról, amiket láttunk és hallottunk.” (ApCsel 4:20)

Egy héttel ezelőtt a misszióban meglátogattunk egy családot. Az egész egy "rutinlátogatásként" indult. A család rendkívüli nehézségekről számolt be. Hihetetlenül sok testi-lelki nyomorúságot élnek meg mostanában (kb. másfél éve), beleértve az ott lakó, immár 3 pici gyermeket nevelő menyecske egyre gyakoribb és durvább epilepsziás rohamait, aki gyermekkorától szenved ettől a "betegségtől". Még hallgatni is nagyon megterhelő volt.

Én mindössze annyi segítséget tudtam felajánlani nekik, hogy imádkozom értük, amit ott rögtön meg is tettem. Külön könyörgtem azért is, hogy az Úr szabadítsa meg ezt a családot, különösen is Dzsenit (így hívják a menyecskét) a gonosztól. S miközben "gyanútlanul" imádkoztam, Dzseni elkezdett nagyon nagy forróságot érezni a testén és szakadni kezdett róla az izzadság.

"Akkor folytatom a könyörgést." - mondtam.

Ekkor elkezdte azt érezni, hogy majd leszakadnak a karjai. Most már szinte biztos voltam benne, hogy démoni megnyilvánulásról van szó. Megálltam, hogy megkérdessem az Urat, hogy ha ez így van, akkor mondja meg, hogy kivel állunk szemben. Mire az Úr azonnal eszembe juttatta a holdkóros (epilepsziás) fiú meggyógyítását (Mk 9; Mt 17), ahol Jézus egy "néma és süket léleknek" parancsol (Mk 9:25), hogy menjen ki a fiúból és a fiú meg is gyógyul. Dzseni is epilepsziás és az anyósa elmondása szerint ugyanazokat a durva tüneteket produkálja, amikor rohama van, amiket az epilepsziás fiú is produkált (Mk 9:18).

"Mi van ha ugyanaz a démon gyötri őt is, mint a fiút?" - kérdeztem félhangosan, majd pedig hangosan meg is parancsoltam a néma és süket léleknek, hogy Jézus nevében menjen ki Dzseniből. Úgy tűnt egy újabb epilepsziás roham indul be. Dzseni hangosan hörgött, a kanapéről a földre vágódott és rángatózni kezdett. Kezemet rátéve (megpróbálva lefogni őt) még határozottabban parancsoltam, többször is, Jézus nevében, a néma és süket léleknek, hogy hagyja békén Dzsenit (ne árszon neki) és azonnal menjen ki belőle. Kb. 5-6 percen belül Dzseni elhallgatott és csak mozdulatlanul feküdt a padlón, akárcsak a történetbeli fiú (Mk 9:26).

"Elmentek." - mondtam félhangosan. És nekem is mennem kellett, mert már nagyon későre járt. Felsegítettem (inkább felvonszoltam) Dzsenit a kanapéra, akit annyira kimerített ez a lelki tusa, hogy alig bírt egy szót is kipréselni magából, de tudtam, hogy magánál van. A tekintetéből láttam, hogy noha nagyon kimerült, de jobban van. Elbúcsúztam tőlük és mondtam, hogy adjanak neki inni, ha magához tér és ha netán hányna, ne lepődjenek meg rajta. Amint tudok, újra jövök és addig is imádkozom Dzseniért.

Tegnap, azaz egy hét után tudtam csak újra meglátogatni ezt a családot. Alig vártam, hogy megtudjam, mi történt az imádság után. Nos, a Dzseni anyósa (a ház asszonya), aki az egész jelenetet végignézte, izgatottan kezdte el mondani nekem, hogy milyen félelmetes, de egyben csodálatos bizonyágtétel volt az, amit látott, amikor Dzseniért imádkoztam. Soha nem látott még ilyet. És azóta sokaknak el is mondta, hogy milyen hatalmas van az Úr Jézusnak! A kapcsolódó bibliai történetet is meséli mindenkinek, amit még akkor el is mondtam nekik (meg is lepődtek a rengeteg hasonlóságon). Ő pedig mindenkinek tovább is adta, a maga gyermeki egyszerűségével, hogy mit tett Jézus a Bibliában a holdkóros fiúval, és hogy hogy történt meg ugyanez most az ő menyével is! Mert hogy azóta nem volt több rohama Dzseninek, pedig számos olyan helyzet volt a héten, amik eddig rendre rohamot indítottak be nála.

Azt is elmondta, hogy Dzszeni a szabadulást követően, hosszú idő után először végre hihetetlenül mélyen és nagyot tudott aludni, ami ugyancsak nem volt jellemző az epilepsziás rohamai után.

Elmondta azt is, hogy látva a korábbi rohamokat, ez ugyan hasonló volt, de mégis valahogy egészen más volt (például nem is teljesedett ki, ami még soha nem történt meg) és a Dzszeniből kitörő hangok is teljesen újszerűek és ismeretlenek voltak.

Miután elmentem, rövidesen magához tért és valóban nagyon szomjas is volt. Hányt is, amit szintén sejtettem (úgy tűnik ez gyakori kísérő jelensége a démonok távozásának), meghozta olyat, amit nem is evett (szőlőt). Ez szintén árulkodó jel, hisz a tapasztalat azt mutatja, hogy amikor démonok távozása kapcsán hány valaki, soha nem azt hányja ki, amit megevett, hanem valami egészen mást (és nem is epét).

Azt is mondta az anyós, hogy valahogy az egész ház atmoszférája megváltozott, könnyebb, tisztább lett a levegő és ezt minden (nem hívő) családtag is érzi. Amennyire én is éreztem a Dzszenivel való beszélgetésből, Dzszeni tényleg valahogy mosolygósabb, felszabadultabb, beszédesebb lett, mint azelőtt volt.

Hát így elevedtek meg a Biblia lapjai egy a Jézus tanítványaihoz hasonló teljesen spontán, váratlan helyzetben. Ilyen "bibliaóra" én se számítottam és aligha tudtam volna erre a meglehetősen "gyakorlati" bibliatanításra otthon, csupán a kommentárokat kutatva felkészülni.

Hisszük, hogy Dzszeni valóban megszabadult az epilepsziát okozó démon(ok?)tól, de azt is tudjuk, érzékeljük, hogy további szabadulása, tisztulásra, gyógyulásra, imádságra, beszélgetésre, életrendezésre lesz még szüksége, melyhez ugyancsak a Szentlélek egyértelmű vezetésére lesz szükségünk.

Tanulságok:

Jézus tegnap és ma (és mindörökké) ugyanaz (Zsid 13:8)! És úgy tűnik az ördög is ugyanaz ma is, mint tegnap volt! A különbség Jézus idejéhez képest, hogy nekünk már, az apostolokkal ellentétben, egy legyőzött ellenséggel van dolgunk.

Tényleg igaz, hogy *"a békesség Istene megrontja a sátánt a mi lábaink alatt hamar"* (Rm16:20). Jézus már a kígyó fejére taposott és szeretne bennünket is bevonni az ő győzelmébe, győzelmének átélésébe, megtapasztalásába.

Jézus akkor indulatosan megdorgálta a tanítványait azért, hogy nem tudták kiűzni ezt a demont az epilepsziás fiúból. Miért is nem tudták?

Mert nem hittek az evangéliumban (Mt 17:17, 20)! Milyen evangéliumban nem hittek?

Az isten országa eljövételének evangéliumában, amit Jézus a szolgálata kezdetén meghirdetett!

"Betelt az idő, elközelített az Isten országa. Térjete meg, és higgyetek az evangéliumban!" (Mk 1:15)

Jézus maga mondta, hogy az általa hirdetett evangélium valóságának legkézzelfoghatóbb bizonyítékai az ördögűzések voltak.

"Ha pedig én Isten Lelkének segítségével űzöm ki az ördögöket, akkor már elérkezett hozzátok Isten országa." (Mt 12, 28)

Ha Jézus azért lett volna képes kiűzni a démonokat, mert ő Isten volt (ami igaz), akkor semmi esélyünk nem lenne, hogy mi is démonokat űzzünk, hiszen mi nem vagyunk Istenek. De mivel Jézus maga mondja, hogy még Ő is a *benne lévő Szentlélek segítségével* tette ezt, ezért 100%-osan biztosak lehetünk benne, hogy Jézus tanítványaiként mi is képesek vagyunk erre, ha hiszünk az evangéliumban, hisz bennünk is *ugyanaz a Szentlélek* lakozik, aki Jézusban volt, amikor teljesen és valóságosan emberré lett, azaz lemondott minden isteni privilégiumáról vagyis amikor valóban "megüresítette magát" (Fil 2:6-7). Tehát nem csak Jézus, nem csak az ördög, nem csak az evangélium, hanem a Szentlélek is ugyanaz!

Nem véletlenül zárul ugyanezzel Márk evangéliuma:

"Menjetek el az egész világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!... Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik: Az én nevemben ördögöket űznek..." (Mk 16:15, 17) Ugyanezt ígéri Jézus Jánosnál is: *"Bizony, bizony mondom nektek: aki hisz én bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál."* (Jn 14:12) És ezért mondhatta azt a fia gyógyulásáért könyörgő apának, hogy *"minden lehetséges annak, aki hisz"* (Mk 9:23).

Nos ez, az evangéliumba és Jézus szavaiba vetett gyermeki hit sarkallt engem is arra, hogy Dzszeniből kiűzzem a felismert démont.

És miért pont a "néma és süket" démont zavartam el? Mert hiszek benne, hogy a Szentlélek valóban a kijelentés Lelke (Ef 1:17; Jn 16:13-15) és, ez sokunk tapasztalata, hogy a Szentlélek ki tudja jelenteni azt is, amikor egészen konkrétan megkérdezzük Jézustól, hogy milyen démonokkal állunk szemben. Most éppen úgy jelentette ki, hogy eszembe juttatta ezt a bibliai történetet, amelyben Jézus kifejezetten megnevezi a fiú epilepsziáját okozó démon(ok)at, majd pedig a végén egy használati utasítást is ad a tanítványainak (és az evangéliumok olvasóinak) arra az esetre, ha ismét szembe találják magukat ezzel a démonnal: *"ez a fajta semmivel sem űzhető ki, csak imádsággal és böjtöléssel"* (Mk 9:29). Nyilván azért adta ezt a használati utasítást, mert ezzel is elezni akarta, hogy később is lesz még dolguk ezzel a démonnal. Azt azért nem merném kijelenteni, hogy minden epilepszia mögött ez a démon áll vagy hogy egyáltalán minden epilepsziát démonok okoznak. De azt igen, hogy ennek eldöntésében is segíteni tud a Szentlélek.

Szóval a mindent eldöntő kérdés, különösen is amikor az ember szembe találja magát egy ilyen vagy ehhez hasonlóan nyilvánvaló démoni megnyilvánulással, ez: Hiszünk-e az evangéliumban? És hogy egyáltalán milyen evangéliumban hiszünk, a nyugati individualista kultúra, az egyes ember lelki jólétére leszűkített evangéliumában (ami csupán a bűnbocsánatra, megigazulásra terjed ki) vagy Isten mindenre, minden teremtményre, minden emberi problémára és az egész teremtett világra kiterjedő országa/uralma eljövételének bibliai evangéliumában?

Azt látod, amit hiszel (bibliai világkép) vagy azt hiszed, amit látsz (nyugati kultúra világképe)?